

ΟΜΙΛΙΑ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΚΑΤΑ

ΜΑΤΘΑΙΟΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡ. ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ.

ΛΑΜΠΡΟΙ μὲν οἱ χαρακτῆρες τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσους ὁ ἄγγελος ἐφάνερωσεν εἰς τὸν Ἰωσήφ, πολλῶ δὲ λαμπρότεροι ἐκείνοι, ὅσους ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ ἀνήγγειλεν εἰς τὴν ἁγίαν παρθένον Μαρίαν. Ἐὰν παραβάλῃς ὅσα εἶπεν ὁ ἄγγελος πρὸς τὸν

Ἰωσήφ μετ' ἐκείνων, ὅσα ἐδηλοποίησεν ὁ ἀρχάγγελος πρὸς τὴν παρθένον, βλέπεις, ὅτι τὰ εὐαγγέλια τοῦ ἀρχαγγέλου καθαρῶτερα ἐφάνερωσαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν θεότητα· τοῦτο δὲ οὐκ ἔστι παράδοξον· διότι, ὅσον ὑπερεῖχεν ἡ ἀγιότης τῆς θεοτό-

κου τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἰωσήφ, τόσον καὶ τὰ πρὸς αὐτὴν εὐαγγέλια ὑπερέβησαν τὰ εἰς ἐκεῖνον εὐαγγελισθέντα.

Ὁ ἄγγελος, φανείς κατ' ὄναρ εἰς τὸν Ἰωσήφ, διώκει τῆς ἀμαρτίας τὸν φόβον, εἰπὼν, « Ἰωσήφ, υἱὸς Δαβὶδ, μὴ φοβηθῆς » παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκά σου » ὁ ἀρχάγγελος, παρασταθεὶς ἐνώπιον τῆς παρθένου, ὅτε αὐτὴ ἦν ἐξυπνος, ἐξορίζει μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς αὐτῆς τὸν φόβον τῆς ἀπάτης διὰ τοῦ λόγου « Μὴ φοβοῦ, Μαριάμ », πλὴν ἀναγγέλλει καὶ τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν αὐτὴ εὔρεν ἐνώπιον τοῦ θεοῦ. « Εὔρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ θεῷ » διώκει τὸν φόβον, πλὴν διώκει καὶ τὴν λύπην, καὶ φέρει τὴν χαρὰν « Χαῖρε, κεχαριτωμένη » κηρύττει τὴν ἐνωσιν τοῦ θεοῦ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου. « Ὁ Κύριος μετὰ σοῦ », καὶ εὐαγγελίζει τὴν εὐλογία. « Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναίξει ». Βλέπε δὲ πῶς ἡ μὲν σαρκικὴ προμήτωρ, ἡ Εὐα, διὰ τὴν ἀμαρτίαν αὐτῆς ἤκουσε τὸ « Πληθύνων πληθύνω τὰς λύπας σου καὶ τὸν στεναγμὸν σου ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα », ἤκουσε τὸ « Ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου » ἡ δὲ πνευματικὴ μήτηρ, ἡ Μαριάμ, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτῆς ἀρετὴν ἐδέχθη τὸ ἀντίδοτον τῆς λύπης, ἤγουν τὴν χαρὰν, καὶ τῆς κατάρας τὸ βάλαμον, ἤγουν τὴν εὐλογία. « Χαῖρε, κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. εὐλογημένη σὺ ἐν γυναίξιν ».

Ὁ ἄγγελος εἶπε συντόμως εἰς τὸν Ἰωσήφ, ὅτι τῇ δυνάμει τοῦ ἁγίου πνεύματος ὁ Χριστὸς συνελήφθη εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ. « Τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν

» ἐκ πνεύματός ἐστιν ἁγίου » ὁ ἀρχάγγελος ἐφάνερωσε πλατύτερον εἰς τὴν παρθένον τῆς θείας ἐνανθρωπίσεως τὸ ἔργον, εἰπὼν, ὅτι οὐ μόνον τῇ ἐπελεύσει τοῦ ἁγίου πνεύματος, ἀλλὰ καὶ τῇ δυνάμει τοῦ θεοῦ καὶ πατρός ἐτελεσιουργήθη τῆς σαρκώσεως τοῦ λόγου τὸ μέγα μυστήριον. « Πνεῦμα ἅγιον » ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δυνάμεις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι ». Ὁ ἄγγελος ἐξέφώνησε τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα. « Τέξεται » δὲ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἸΗΣΟΥΝ » τὸ αὐτὸ εἶπε καὶ ὁ ἀρχάγγελος, πλὴν προσέθηκεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστὶ μέγας καὶ υἱὸς ὑψίστου, καὶ ὅτι ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐστὶν αἰώνιος καὶ ἀτελεύτητος. « Οὐ » τος ἐστὶ μέγας, καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται, καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ θεὸς τὸν θρόνον Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἐστὶ τέλος » εἶπε τέλος πάντων, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἅγιος, αὐτὸς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ. « Διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον » κληθήσεται υἱὸς θεοῦ ».

Ὁ γεννηθεὶς λοιπὸν ἐκ τῆς παρθένου ἐστὶν ὁ καθαιρέτης τῆς ἀμαρτίας, ὁ διώκτης τῆς λύπης, ὁ χορηγὸς τῆς χαρᾶς, ὁ διανομεὺς τῆς εὐλογίας, ὁ δοτὴρ τῆς χάριτος, ὁ Ἰησοῦς, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. αὐτὸς ἐπελεύσει πνεύματος ἁγίου καὶ δυνάμει τοῦ θεοῦ καὶ πατρός συνελήφθη εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς, καὶ σάρκα ἐξ αὐτῆς λαβὼν ἐγεννήθη. αὐτὸς ἐστὶν ὁ μέγας, ὁ υἱὸς τοῦ ὑψίστου, ὁ βασιλεὺς τῶν αἰώνων, ὁ ἔχων βασιλείαν ἀτελεύτητον. αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἅγιος. αὐτὸς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ

Ματ. 1,
20.

Λουκ. 1,
30.

αὐτ. 28.

Γεν. 3,
16, 17.

Λουκ. 1,
35.

Ματ. 1,
21.

Λουκ. 1,
32, 37.

αὐτ. 35.

Ματ. 1,
20.

θεοῦ· αὐτός ἐστιν ὁ θεὸς καὶ ἄνθρωπος. Οὗτοι εἰσιν οἱ λαμπροὶ χαρακτῆρες τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοὺς ὁποίους ἐζωγράφησαν οἱ ἅγιοι ἄγγελοι· αὐταὶ εἰσιν αἱ μαρτυρίαι τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων, διὰ τῶν ὁποίων ἐμαρτυρήθη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ θεότης πρὶν ἢ γεννηθῆ· μαρτυρίαι, αἵτινες εὐφραίνουσι τὴν καρδίαν, καὶ πληροῦσι τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐλπίδος τῆς σωτηρίας. Ἐὰν ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ θεοῦ κατήλθεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τῆς θείας αὐτοῦ δόξης εἰς τὸ βάθος τῆς ἀνθρωπίνης φιλίπ. 2, 7, 9, ταπεινώσεως, καὶ, θεὸς ὢν ἀληθινός, « ἐκέ- » νωσεν ἑαυτὸν μορφὴν δούλου λαβὼν », ἐὰν ἀνέλαβε τὸ ὄνομα « τὸ ὑπὲρ πάντων ὄνομα », ἤγουν τὸ **ΙΗΣΟΥΣ**, τούτεστι τὸ σωτήρ, **Ιωάν. 3, 17, 1. Τιμ. 1, 15,** » νῆ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος » δι' αὐτοῦ, ἐὰν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον « ἀ- » μαρτωλοὺς σῶσαι », χαίρετε λαοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθε· χαρὰ ἐπέλαμψε καὶ ἀγαλλίασις καὶ σωτηρία εἰς πάντας τοὺς ἐν κόσμῳ ἀνθρώπους· ἐξηλείφθη ἡ ἁμαρτία, ἐπαυσεν ἡ λύπη, ἐλύθη ἡ κατάρρα, ἐξήνθησεν ἡ εὐλογία, ἐκλείσθη ἡ θύρα τῆς κολάσεως καὶ ἤνοιξεν ἐκείνη τοῦ παραδείσου· πάντες ἐσμὲν σεσωσμένοι, πάντες κληρονόμοι τῆς ἐπουρανίου βασιλείας.

Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ ταύτης τῆς χαρᾶς εὐρισκόμενος, ἀκούω τὴν φωνὴν ἐνός δικαίου καὶ πνευματοφόρου ἀνδρός, τοῦ Συμεῶν λέγων, ὅστις ἔλαβεν ἀποκάλυψιν πνεύματος ἁγίου· « μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ » τὸν Χριστὸν Κυρίου »· αὐτός, ὅτε εἶδεν αὐτὸν ὡς βρέφος, καὶ ἐδέξατο αὐτὸν εἰς **Λουκ. 2, 26, 29.** τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, καὶ εἶπε τὸ « Nūn

» ἀπολύεις τὸν δούλον σου, δέσποτα, κατὰ » τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ », τότε, στραφείς πρὸς Μαριάμ τὴν μητέρα αὐτοῦ, εἶπε ταῦτα τὰ ἀξιοσημεῖωτα λόγια, « Ἴδου οὗτος **Λουκ. 2, 34,** » κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον » ἀντιλεγόμενον ».

« Σημεῖον ἀντιλεγόμενον »· φανερὰ δὲ ἡ ἀντιλογία τούτου τοῦ σημείου. Ὁ Ἰησοῦς ἐν οὐρανῷ ὑπὸ τῶν ἀγγέλων ὡς παντοκράτωρ λατρευόμενος, ὁ αὐτός ἐπὶ γῆς ὑπὸ τῆς παρθένου ὡς βρέφος σπαργανούμενος πανταχοῦ παρῶν ὡς ἀπερίριστος, ἐν τῷ ἱερῷ ὡς περιοριστὸς ὑπὸ τοῦ Συμεῶν ἐναγκαλιζόμενος, ἐν τοῖς κόλποις τοῦ πατρὸς ἄνω, ἐν ταῖς ἀγκάλας τῆς μητρὸς κάτω· ἄναρχος καὶ ἐν χρόνῳ ἄναρχος ὡς συνάναρχος τῷ ἀνάρχῳ πατρὶ, ἐν χρόνῳ ὡς γεννηθεὶς ἐκ μητρὸς « Ὅτε ἦλθε τὸ πλή- **Γαλ. 4,** » ρωμα τοῦ χρόνου »· ἀόρατος καὶ ὁρατός· ἀόρατος ὡς πνεῦμα, ὁρατός ὡς σὰρξ· ἀψηλάφητος καὶ ψηλαφητός, ἀπρόσιτος καὶ **προσιτός,** ὁ αὐτός θεὸς ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπος. Ἴδου τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον ἀντιλεγόμενον εἰς τὴν δύναμιν καὶ γνῶσιν καὶ διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου, μηδεμίαν ἀντιλογίαν ἔχον εἰς τὴν παντοδυναμίαν καὶ σοφίαν τοῦ θεοῦ καὶ τὴν ἀγαθότητα.

Ἄλλὰ πῶς ὁ αὐτός κεῖται εἰς πτώσιν, κεῖται καὶ εἰς ἀνάστασιν πολλῶν; ἤγουν πῶς ὁ αὐτός πτώσεως γίνεται αἴτιος καὶ ἀναστάσεως; αὐτός μὲν οὐκ ἔστιν αἴτιος προσκόμματος, αὐτὸς οὐδένα κατακρημνίζει, ἀλλά, φῶς ὢν τοῦ κόσμου, φωτίζει πάντας, ἵνα ἀναστήθωσιν ἀπὸ τοῦ

σκότους τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ βυθοῦ τῆς ἁμαρτίας. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλων ἐφαπλοῖ τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ πανταχοῦ· ὅσοι κλείουσι τὰ ὄμματα, ἐκεῖνοι οὐ βλέπουσι τὸ φῶς, ἀλλὰ διαμένουσιν ἐσκοτισμένοι. Τίς δὲ ὁ αἴτιος τοῦ σκότους αὐτῶν; ὁ ἥλιος, ὅστις λάμπει καὶ ἐπίσης φωτίζει πάντα, ἢ αὐτοὶ οἱ κλείοντες τὰ ὄμματα καὶ μὴ θέλοντες ἰδεῖν τὸ φῶς;—Φανερόν, ὅτι οὐχὶ ὁ ἥλιος, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ μὴ θέλοντες ἰδεῖν τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός· ὁ ἥλιος ἀνατέλλων πέμπει πανταχοῦ τὸ φῶς· ἀλλ' ὅσοι ἔχουσιν ἀσθένειαν εἰς τὰ ὄμματα, ἀτενίζοντες εἰς τὸ φῶς, βλάβπτονται. Τί δὲ τὸ αἴτιον τῆς βλάβης; τὸ φῶς ἢ ἡ ἀσθένεια τῶν ὀμμάτων;—Φανερόν ἐστίν, ὅτι ἡ ἀσθένεια τῶν ὀμμάτων καὶ οὐχὶ τὸ φῶς.

Ἄνετειλεν ἐν Βηθλεὲμ τὸ φῶς τῆς χάριτος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἢ ἐκ παρθένου μητρὸς γέννησις, ὁ λαμπρότατος καὶ ἀσυνήθιστος ἀστήρ, ὁ ἐπιφανὴς ἐπάνω τοῦ σπηλαιου, ἡ δόξα τοῦ Κυρίου, ἣτις περιέλαμψε τοὺς ποιμένας, ὁ ἄγγελος, ὅστις εὐηγγελίσατο αὐτοῖς χαρὰν μεγάλην, καὶ ἐφάνερωσεν εἰς αὐτοὺς τὸ σημεῖον τοῦ γεννηθέντος, εἰπὼν « Καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον· εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον, » κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ »· τὸ πλῆθος τῆς ἐπουρανοῦ στρατιᾶς τῶν ἁγίων ἀγγέλων τῶν αἰνούντων τὸν θεὸν καὶ λεγόντων « Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, » ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία »· οἱ ἀπὸ ἀνατολῶν βασιλεῖς, οἱ ἐλθόντες καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν, καὶ προσενέγκαντες αὐτῷ τὰ τίμια δῶρα, τὸν χρυσὸν ὡς εἰς βασιλέα τοῦ παντός, τὸν λίβανον ὡς εἰς θνητὸν ἄνθρωπον,

καὶ τὴν σμύρναν ὡς εἰς θεὸν ἀθάνατον· ταῦτα πάντα ἦσαν φῶτα τοῦ ἡλιακοῦ φωτός ἀσυγκρίτως λαμπρότερα. Ὅταν δὲ αὐτὸς ἀνέτειλεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, τότε τόσον ἐλάμψε τὸ φῶς τῆς ἐπουρανοῦ αὐτοῦ διδασκαλίας, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἀποσαλέντες πιάσαι αὐτόν, θαυμάσαντες εἶπον, « Οὐδέ-
» ποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς
» οὗτος ὁ ἄνθρωπος »· τότε τόσον ἐφωτοβόλησε τὸ πλῆθος τῶν ἐξαισίων αὐτοῦ θαυμάτων, ὥστε ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι, λέγοντες, « Ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν
» τῷ Ἰσραὴλ »· ὅσοι ὁμως διὰ τὴν ἀμείλιαν καὶ δυστροπίαν αὐτῶν, κλείσαντες τὰ ὄμματα, οὐκ ἠθέλησαν ἰδεῖν ταῦτα τὰ θεῖα φῶτα, ἐκεῖνοι οὐκ ἐπίστευσαν, ἀλλ' ἐμειναν εἰς τῆς ἀπιστίας τὸ σκότος, διὸ καὶ κατεκριθήσαν· ἐπειδὴ « Ὁ μὴ πιστεῦων
» ἤδη κέκριται »· ὅσοι δὲ ἐνητένισαν μὲν καὶ εἶδον τὸ φῶς, εἶχον δὲ τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα ἐσκοτισμένα ὑπὸ τῆς ὑπερηφανείας καὶ τοῦ φθόνου καὶ τῶν ἄλλων παθῶν, ἔβλαψαν ἑαυτοὺς βλάβην ὑπερβολικὴν καὶ αἰώνιον· διότι οὐ μόνον οὐκ ἐπίστευσαν, ἀλλὰ καὶ κατεδίωξαν, καὶ εἰς θάνατον κατεδίκασαν τὸν φωτοδότην Ἰησοῦν· διὸ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως « ὄφονται εἰς ὃν
» ἐξεκέντησαν ». Φανερόν δὲ, ὅτι ἡ κακὴ προαίρεσις, καὶ τὰ ὀλέθρια πάθη, οὐχὶ δὲ τὸ ὑπέρλαμπρον φῶς τῆς θείας ἐνανθρωπίσεως ἔβλαψεν αὐτούς.

Ἐκ τούτου καταλαμβάνομεν, ποῖοι, βλέποντες τοῦτο τὸ οὐράνιον φῶς, ἀνίστανται, καὶ ποῖοι πίπτουσιν· εἰς ποίους γίνονται ἀνάστασις, καὶ εἰς ποίους πτώσις· ἀνάστασις εἰς τοὺς πιστεύοντας, πτώσις

Ακου. 2,
12.

αὐτ. 14.

Ἰωαν. 46.

Ματ. 9,
33.

Ἰωαν. 3,
18.

αὐτ. 19,
37.

εἰς τοὺς ἀπίστους· ἀνάστασις εἰς τοὺς φύλακας τῶν ἐντολῶν τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν γεννηθέντος Χριστοῦ, πτώσις εἰς τοὺς καταφρονητὰς τῶν θείων αὐτοῦ προσταγμάτων· ἀνάστασις εἰς τοὺς μετανοοῦντας, πτώσις εἰς τοὺς ἀμετανοήτους.

Ἡμεῖς πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν τῆς θείας ἐνανθρωπίσεως τὸ μυστήριον· τί ἄρα γε ἔσται ἡμῖν; πτώσις ἢ ἀνάστασις; πίπτομεν ἄρα γε ἢ ἀνιστάμεθα; ἄρα γε μέλλει γὰρ κολασθῶμεν καὶ ἡμεῖς, καθὼς καὶ οἱ ἄπιστοι οἱ μὴ πιστεύοντες καὶ περιφρονοῦντες τοῦ θείου λόγου τὴν σάρκωσιν;—Τοῦτο κρέμαται ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς θελήσεως ἡμῶν· ἐπειδὴ δὲ ἡ χάρις πάντοτε καὶ εἰς πάντας τοὺς θέλοντας τὴν σωτηρίαν αὐτῶν δίδεται πλουσία, ἐὰν θέλωμεν, ἡ χάρις συνεργεῖ, καὶ ἡμεῖς ἀνιστάμεθα καὶ σωζόμεθα. Ὄταν ἡμεῖς οἱ οὐτιδανοὶ καὶ εὐτελέστατοι, ἡμεῖς ὁ πηλὸς καὶ τὸ χῶμα, τῶν σκωλήκων τὸ βρῶμα καὶ τοῦ ἀέρος ἢ δυσωδία, ἀνοίγωμεν τὰ ὄμματα, καὶ βλέποντες τὸν δημιουργὸν τῆς κτίσεως καὶ δεσπότην πάντων τῶν ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐν εὐτελεῖ σπηλαίῳ κείμενον, καὶ ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων ἀνακεκλιμένον, καὶ ὡς βρέφος ἐσπαργανωμένον, καὶ διακρίνοντες τὴν θείαν αὐτοῦ κένωσιν καὶ τὴν υπερβόλλουσαν ταπεινώσιν, ἀποστρεφόμεθα τῆς ὑπερηφανείας τὴν ἁμαρτιάν, καὶ φρονῶμεν πάντοτε μετὰ πάντων τὰ ταπεινά, ὅταν ἡμεῖς, ἐνατενίζοντες εἰς αὐτόν, καὶ βλέποντες, ὅτι διὰ

τὴν ἀγάπην ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἐχθρῶν αὐτοῦ γέγονεν ἄνθρωπος, καὶ ὑπέμεινε σταυρὸν καὶ θάνατον, ἀγαπῶμεν καὶ ἡμεῖς ἀλλήλους, καθὼς αὐτὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, ὅταν, λέγω, ἐνατενίζοντες εἰς αὐτόν, καὶ βλέποντες τὸ φῶς τῶν ἐν αὐτῷ θείων ἀρετῶν, σπουδάζωμεν παντὶ τρόπῳ ἵνα ἀκολουθῶμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ, τότε ἡ ἔνσαρκος αὐτοῦ οἰκονομία γίνεται ἀνάστασις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κύριε, σωτῆρ φιλανθρωπότατε καὶ θεὸς τοῦ ἐλέους, πάντες θέλουσι τὴν ἀρετήν, πάντες οἱ εἰς σὲ πιστεύοντες θέλουσι γενέσθαι φύλακες τῶν θείων σου προσταγμάτων· διότι τίς ἐστὶν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις οὐ θέλει τὴν τιμὴν, τὴν δόξαν, τὴν βασιλείαν, τὴν ὁποίαν προξενεῖ ἡ ἀρετὴ; ἀλλ' ἡ θέλησις ἡμῶν ἐστὶν ἀσθενής, νικᾶται ὑπὸ τῶν παθῶν τῆς σαρκός, φθείρεται ὑπὸ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου, πλανᾶται ὑπὸ τῶν πειρασμῶν τοῦ διαβόλου. « Σὺ εἶ, Κύριε, ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν καὶ τὸ θέλειν » φίλιπ. 3, 13.
Σὺ λοιπὸν, ὅστις, τοσοῦτον ἀγαπήσας ἡμᾶς, τοσοῦτον ἐταπεινώθης ὑπὲρ ἡμῶν, ἐνίσχυσον τὸ ἀσθενές τῆς θελήσεως ἡμῶν, καὶ ἐνδυνάμωσον αὐτὴν εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν θείων ἐντολῶν σου· μὴ συγχωρήσῃς ἵνα ἡ ἔνσαρκος οἰκονομία σου γένηται ἡμῖν τοῖς πιστεύουσιν εἰς σὲ εἰς πτώσιν κολάσεως, ἀλλ' εὐδόκησον γενέσθαι αὐτὴν εἰς ἡμᾶς ἀνάστασιν ζωῆς αἰωνίου. Ἀμήν.